

Zanaatkarlar Birleşsin... Sihir Canlansın...

'Büyüleyici'
Anna James
ŞAPKACILAR için

'Oldukça özgün'
Catherine Doyle
ŞAPKACILAR için

HARİTACILAR

TAMZIN MERCHANT

İllüstrasyonlar: PAOLA ESCOBAR

GENÇ
T
YİMAS

Cordelia Şapkacı bir yıldızı takip ediyordu. Kutup Yıldızı, üzerine gece çökmüş Londra'nın karanlık karmaşasının üzerinde asılı duruyordu. Ulaşılamayacak kadar uzak olsa da yıldız hiç gözden kaybolmuyordu. Şehrin bacalarından yükselen dumanlar bile Polaris'in parlaklığını azaltamıyordu.

Cordelia kendini eliyle bir şarkıyı yakalamaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Wimpole Caddesi'ndeki evi Şapkacılar Malikânesi'nden Londra Kalesi'nin yakınlarındaki Azize Katerina rıhtımlarına kadar yıldızı takip etmişti. Etrafındaki büyük savaş gemileri gıcırdayarak uyukluyor ve sallanıyordu,

TAMZIN MERCHANT

armaları gökyüzüne uzanan siyah danteller gibi görünüyordu.

Thames Nehri'nin dalgalı sularına düşen Kutup Yıldızı'nın, yani Polaris'in yansıması, suyun dibindeki bir madeni para gibi parlıyordu. Cordelia'nın elindeki haritada da gümüş rengi mürekkeple çizilmiş bu yıldız ona göz kırpmaktaydı.

Cordelia aynı yıldızın üç biçimi arasında, bilmediği bir dilde fısıldanan bir sırrı sezebiliyordu.

“Peki şimdi nereye?” diye sordu oldukça doğal ve basit bir şekilde.

Bu soruyu ilk soruşu değildi. Ve Kutup Yıldızı yine ona gizemli bir şekilde parlıyarak cevap verdi.

Ama ilk kez yaşanan bir şey de gerçekleşti: Karanlığın içinden hırıltılı bir ses, “Vaay, ne kadar kıymetli bir parça,” diye seslendi.

Ve bir gölge Cordelia'ya doğru hamle yaptı. Cordelia refleksle geri sıçradı, neredeyse iskeleden aşağı düşüyordu. Bir el uzandı – ve Cordelia'yı öne çekti. Bir anda, bir santim ötesinde bir ağız ve burun buldu.

“Ver onu bana.”

Kötü kokan nefesi yüzüne çarpınca Cordelia öğürdü. Baştan aşağı içki kokan bir denizciydi bu, sarı dişlerini göstererek

HARİTACILAR

sırıttıyordu. O kadar yakındı ki sakalının kılları Cordelia'nın çenesine batıyordu.

“Aah!”

Cordelia onu itip uzaklaştırmaya çalıştı ama adam kolunu yakaladı.

“Ver şunu hadi,” diye mırıldandı kendinden geçmiş bir halde.

“Ne yapacaksın kâğıt parçasını?” dedi Cordelia soluk soluğa haritayı adama doğru sallayarak. “Beş kuruş etmez!”

Yalan söylüyordu. Harita sahip olduğu en değerli şeylerden biriydi. Neyin haritası olduğunu henüz çözmemiş olsa da haritaların genellikle bir hazineye işaret ettiklerini biliyordu.

Bu haritanın işaret ettiği hazinenin babası olmasını umuyordu. Kaptan Şapkacı, gemisi batarken haritayı bir teleskopun içine saklamış ve bu kazadan kurtulan tek kişi olan kamarot Jack Fortescue'ya vermişti.

Bu senin. Sana gönderdi, diye fısıldamıştı kazanın şokunu hala atlatamamış haldeki Jack, Cordelia'ya teleskopu uzatırken. Neşeli Bone neredeyse iki ay önce batmış ve Cordelia'nın babası da onunla birlikte ortadan kaybolmuştu. Şapkacılar ailesinin çoğu, onun gemisiyle birlikte battığını düşünüyordu ama Cordelia buna inanmıyordu, inanamıyordu.

TAMZIN MERCHANT

Cordelia'nın teleskopun içine gizlenmiş boş bir kâğıt parçasına benzeyen şeyi bulması birkaç gününü almıştı. Sonra bunun aslında sadece yıldız ışığında okunabilen bir mürekkeple çizilmiş bir harita olduğunu keşfetmesi birkaç gününü daha almıştı. Bu keşif onu daha da kararlı hale getirmişti: babası hayattaydı ve onun yardımına ihtiyacı vardı.

Ancak harita son derece kafa karıştırıcıydı. Normal haritaların üzerinde anlaşılmasını kolaylaştıracak yer adları olurdu. Bu harita ise etrafı labirent gibi yollarla çevrili, içinden sekiz yol geçen bir sirki gösteriyordu ama bunların hiçbirinin adı yoktu. Thames tüm haritada yer alan tek isimdi ve bu nehir, küçük gümüş mürekkep girdaplarıyla sembolize edilmişti. Hemen yanında, sağ alt köşede bir X işareti vardı. Nehrin diğer tarafında işaretlenmiş bir arazi parçasının içindeki çizimde, geniş gözlü ve kıvrıkcık sakallı bir yüz ve bu yüzün ağzından çıkan bir rüzgâr tasvir edilmişti: Kuzey Rüzgârı.

Yanı başında, Küçük Ayı takımyıldızının ucunda Polaris parlıyordu.

En azından nehrin Thames olduğunu biliyordu, bu da bir şeydi. Ama nehir kilometrelerce uzundu ve Cordelia araştırmasında sistematik davranmasına rağmen -Westminster Köprüsü'nden başlamış ve Kuzey Yıldızı'nı her zaman karşısına alarak yavaş yavaş doğuya doğru ilerlemişti- ne sirkten bir iz bulabilmişti ne de Kuzey Rüzgârı'nın estiği rotadaki

HARİTACILAR

araziden. Batıya doğru, Thames Nehri Oxford'a kadar uzanıyordu. Doğuya doğru ise denize ulaşıyordu. Aradığı yeri bulması bu gidişle yıllar alacaktı. Bir de kağıdın kenarına kıvrır kıvrır harflerle yazılmış bir bilmece vardı:

*Kimse görmeden akar Süratli Nehir,
Gül ve Deniz işareti onun üstündedir.
Kuzey Rüzgârı'nı karşına al ve takip et güneye.
Nehir orada dökülür gizlice.*

Ve haritanın arkasında babasının hevesli el yazısıyla karaladığı bir satır vardı:

Yıldızlara bak.

Haritayı keşfettiğinden beri her yıldızlı gecede Cordelia Şapkacılar Malikânesi'ne bir gölge gibi sessizce dışarı sızmış ve Londra'yı gezerek haritadaki yeri bulmaya çalışmıştı.

Şans da yanındaydı, beladan uzak kalmayı başarmıştı. Bir bıçağın sivri ucuyla burun buruna gelmemişti.

Ta ki bu geceye kadar.

Denizcinin gözleri haritanın üzerinde kaydı. Çok fazla içtiğinden biraz sersemlemiş haldeydi.

“Kağıt mı?” diye mırıldandı. “Para etmez gerçekten.”

TAMZIN MERCHANT

“Aynen öyle,” dedi Cordelia, sesinin dizlerinin bağı her an çözülebilmemiş gibi değil de kendinden emin çıkmasını umarak.

“Lütfen beni bırakın ve yolunuza devam edin, beyefendi.”

“Aha, bu neymiş peki?” dedi denizci. Kısılarak kızın boyunda asılı duran kolyeye bakan gözleri ağgözlülükle doldu.

“Olmaz!” dedi Cordelia panikle bir nefes vererek.

Kolyenin ucu narin bir deniz kabuğuydu. İç tarafına Cordelia’nın annesinin bir portresi çizilmişti- bir kardelen çiçeği kadar ufak olan bu portre o kadar ayrıntılıydı ki burun kısmındaki çilleri tek tek seçmek mümkündü. Annesi denizde bir fırtınada hayatını kaybettiğinde Cordelia sadece birkaç haftalıktı. Babası ona her zaman annesine benzediğini söylerdi ama bu portre bunun doğru olduğunun tek kanıtıydı.

Kolye, haritayla birlikte Cordelia’nın şimdiye kadar sahip olduğu en değerli şeydi. Annesinden sonra babası da denizde kaybolmuştu. Arada yıllar olsa da ikisinin de gemileri fırtınaların ezici kolları arasında sürüklenip enkaza dönmüştü.

Sarhoş bir denizcinin onu annesine ve babasına bağlayan değerli eşyalarından birini çalmasına izin vermeyecekti.

Parmaklarını kıvrarak elini pençe yaptı denizcinin yüzüne doğru savurdu. Adamdan öfkeli bir çığlık yükseldi ve vahşi bir boğuşma yaşandı. Sonunda Cordelia kendini Thames Nehri’nin üzerinde sallanırken buldu.

HARİTACILAR

“Bağırma yoksa seni atarım,” dedi denizci hınçla.

Cordelia’nın nehrin karanlığına düşmesini engelleyen tek şey, adamın kolyenin zincirine geçirdiği parmağıydı. Cordelia parmak uçlarıyla iskelenin kenarını kavradı.

“Lütfen-” dedi. Zar zor nefes alabiliyordu.

Denizci ufak bir bıçak çıkardı. Bıçak sanki çok zor bir soru soracakmış gibi hınzırca parlıyordu. Cordelia bir an için her şeyin bitmiş olabileceğini düşündü - sonra denizci zinciri kesmeye başladı.

Saniyeler sonra zincir koptu. Cordelia bir eliyle kolye ucunu, diğer eliyle de denizcinin sakalını tuttu. Sakalın on bir yaşındaki bir çocuğun ağırlığını kaldırarak kadar güçlü olduğunu memnuniyetle anladı ve çekiştirmeye başladı.

Sakalından aşağı doğru çekilen denizci şaşkınlıkla böğürdü. Cordelia kestiği ağacın gövdesinden kaçan bir ormancı gibi yana çekildi. Sonra da karın üstü iskeleye düştü. Çırpıyan bacaklarının havayı tekmelediğini hissetti.

“Ucuz atlattık!”

İki saniye sonra

CUP!

Yukarıdan, bir geminin üst kısmından garip gece kuşlarının çığlıklarına benzeyen kahkahalar yükseldi.

“Bravo size, hanımefendi!

TAMZIN MERCHANT

“Yıkanması lazımdı zaten!”

Cordelia kenara yaklaştı ve nehre baktı. Kuzey Yıldızı’nın yansıması dalgaların içinde hareket ediyordu. Ardından bir dizi küfürle birlikte denizcinin yüzeye geri dönüşünü duydu.

“O kıyıya çıkmadan kaçsan iyi olur!” diye öğüt verdi ona yukarıdan seslenen ve kahkaha atmaktan nefes nefese kalmış kişi.

Cordelia kontrol etmek için parmaklarını gevşetti ve annesinin deniz kabuğu kolyeden ona bakan gözlerini gördü. Titreyerek rahat bir nefes aldı.

Esaretten kurtulmuş bir at kadar hızlı bir şekilde iskelelerden kaçtı ve Londra Köprüsü’ne varana kadar koşmayı bırakmadı.

Cordelia sendeleyerek durduğunda gökyüzünün doğuda kalan kısmı ağarmaktaydı. Denizcinin kendisini takip etmediğinden emin olunca, kırk zinciriyle birlikte deniz kabuğu kolyesini dikkatlice iç cebine soktu. Sonra etrafta başka kimsenin olmadığından emin olarak haritayı tekrar açtı. Haritadaki çizgiler yukarıdaki yıldızların ışıklarıyla gümüş iplikler gibi parlıyorlardı.

HARİTACILAR

Dikkatle haritayı inceledi. Keşke bilmeceyi çözebilseydi – araştırması gereken alanı daraltacağından emindi. Ama tekrar tekrar okusa da anlamını çözemedi.

*Kimse görmeden akar Süratli Nehir,
Gül ve Deniz işareti onun üstündedir.
Kuzey Rüzgârı' nı karşına al ve takip et güneye.
Nehir orada dökülür gizlice.*

Gül ve Deniz'in bir han adı olduğunu varsaymıştı ama Londra'nın hiçbir yerinde bu isimde bir meyhane, kahvehane hatta çay salonu bile yoktu. Gül ve Taç adlı bir hanı araştırmış, Güller ve Dikenler adında gösterişli ve cıvıl cıvıl hanımlarla dolu bir işletmenin etrafını dolaşmış ve Avare Gül isimli bir çikolatacıdan kovulmuştu. Ama Gül ve Deniz denilen bir yer bulamamıştı.

“Bir de gizli ve hızlı bir nehir mi?” Cordelia bilmede yeni bir anlam keşfetmeyi umarak bininci kez yüksek sesle okudu.

Londra Köprüsü'nün taş korkuluklarından aşağı baktı. Thames Nehri yavaşça akıp gidiyordu.

“Sen hızlı bir nehir değilsin,” dedi suya doğru. “Gizli hiç değilsin. Seni burada, haritada görüyorum- aslında emin olduğum tek şey bu.”

TAMZIN MERCHANT

Kuzey rüzgârını karşısına alıp onu güneye doğru nasıl takip edebilirdi ki? Bu rüzgârın güneye doğru estiği mi kastediliyordu? Ne kadar uzağa gitmesi gerekiyordu? Rüzgâra kapılıp onunla sürüklenmesini sağlayacak dökümlü bir pe-lerin mi giymeliydi?

Haritayı ters çevirdi ve arkasına karalanmış bir satır yazıyı kaşlarını çatarak okudu:

Yıldızlara bak.

Yukarıdaki yıldızlar kaybolurken kelimelerin de kayboluşunu izledi. Bir gece daha geçmişti ve harita, onu ilk kez açtığı zamanki gizemini koruyordu. Saatler önce Şapkacılar Malikânesi'nden çıktığında umutla yanan kalbi şimdi tükenmiş bir kibrit gibiydi.

Gri şafağın altında, ayakları ağrıyarak ve yüreği sızlayarak eve doğru yürüdü.

Harita babasından gelen bir soruydu ve cevabını bulmak zorundaydı.